

Æ n d r i n g s f o r s l a g

til

Forslag til lov om betalinger.

(L 157)

Af erhvervsministeren tiltrådt af [XXX]:

Til § 7

1. Nr. 41 affattes således:

»41) Betalingsoplysninger: Personhenførbare oplysninger om, hvor en bruger har anvendt en betalingstjeneste, og hvad der er blevet købt med betalingstjenesten.«
[Korrektion]

Til § 124

Stk. 4 affattes således:

» Stk. 4. Udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge må ikke betinge priser eller vilkår for brugen af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, eller betalingskonti af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, der ikke foretages i forbindelse med leveringen af betalingskontoen eller betalingstjenesten, eller af at brugeren giver samtykke til, at der kan tilknyttes en loyalitetskortfunktion til betalingstjenesten.«
[Korrektion]

Til § 01

Stk. 2 affattes således:

»Stk. 2. En erhvervsdrivende skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2.«
[Korrektion]

Bemærkninger

Til § 7

Til nr. 1

Det foreslås i nr. 41 at definere betalingsoplysninger som personhenførbare oplysninger om, hvor en betaler har anvendt en betalingstjeneste, og hvad der er blevet købt med betalingstjenesten.

Definitionen findes ikke i direktivet, men det er fundet hensigtsmæssigt at indføre definitionen for tydeligt at beskrive, hvad der skal forstås ved begrebet ”betalingsoplysninger”. Dette skyldes den danske særregel i lovforslagets § 01, som fastsætter regler om behandling af betalingsoplysninger.

§ 85, stk. 3 og 4, i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder regler om behandling af oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt. Disse oplysninger er i vid udstrækning blevet refereret til som betalingsoplysninger. For at sikre en konsistent anvendelse af begrebet, foreslås derfor en egentlig definition i nærværende lovforslag. Definitionen omfatter de samme oplysninger, der er omfattet af § 85, stk. 3 og 4, i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Definitionen af betalingsoplysninger omfatter oplysninger om selve betalingsmodtageren og om størrelsen på beløbet. Dette vil typisk være de oplysninger, der fremgår af en netbanks oversigt over bevægelser på betalingskontoen. Derudover omfatter definitionen også oplysninger om, hvad der konkret er købt med betalingstjenesten. Dette vil i praksis ofte svare til de oplysninger, der fremgår af en kvittering.

I de tilfælde hvor de ovennævnte oplysninger kan henføres til en identificerbar person, er de omfattet af definitionen på betalingsoplysninger. Ved udtrykket identificerbar person skal forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, eksempelvis ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for en given persons fysiske, fysiologiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Eksempelvis hvis navn, adresse eller personnummer er erstattet af en kode eller et løbenummer, der kan føres tilbage til den oprindelige individuelle personoplysning, vil der stadigvæk være tale om en personhenførbare oplysning. Det gælder også, selv om den, der ligger inde med oplysningerne, ikke selv har adgang til den liste eller nøgle, der viser sammenhængen mellem løbenummeret og identifikationsoplysningerne.

Definitionen omfatter kun oplysninger, der er indsamlet via betalingstjenesten eller i forbindelse med anvendelse af betalingstjenesten. Oplysninger, der er indhentet på anden vis, eksempelvis via et loyalitetskort, hvor oplysningerne indhentes uafhængigt af betalingstjenesten, er ikke omfattet af definitionen af betalingsoplysninger. Definitionen berører således ikke generering af almindelige papirkvitteringer ved køb.

En betalingsfunktion og en anden funktion, såsom indsamling af oplysninger til brug for et loyalitetsprogram, kan samles på ét kombineret instrument, eksempelvis et fysisk plastikkort eller en app, der fungerer som medlemskort til loyalitetsprogrammet og som betalingsinstrument. Hvor indsamlingen af oplysningerne til den anden funktion ikke foregår uafhængigt af betalingsfunktionen, vil alle oplysningerne være omfattet af definitionen. Hvor der derimod sker en indsamling af oplysninger via en klart adskilt og separat funktion, er der ikke tale om oplysninger omfattet af definitionen.

Det afgørende for, om der er tale om klart adskilte og separat indsamlede oplysninger, er, at betalingsoplysningerne og oplysningerne vedrørende den anden funktion bliver behandlet i to forskellige systemer. Det har således ikke betydning, om det er muligt for brugeren at fravælge at bruge den anden funktion.

Til § 124

Det foreslås i stk. 4, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge ikke må betinge priser eller vilkår for brugen af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, og betalingskonti af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, der ikke foretages i forbindelse med leveringen af betalingskontoen eller betalingstjenesten, eller af at brugeren giver samtykke til, at der kan tilknyttes en loyalitetskortfunktion til betalingstjenesten.

Med forslaget til stk. 4, fastsættes det, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge ikke må betinge priser eller vilkår for indgåelse af aftale om en betalingstjeneste eller en betalingskonto af, at der kan ske behandling af betalingsoplysninger, hvis denne behandling ikke er nødvendig for leveringen af betalingskontoen eller betalingstjenesten, eller af at der tilknyttes et loyalitetskort til betalingstjenesten.

Med betalingsoplysninger forstås i overensstemmelsen med § 7, nr. 41, personhenførbare oplysninger om, hvor en bruger har anvendt en betalingstjeneste, og hvad der er blevet købt med betalingstjenesten.

Det skal reelt være frivilligt, om brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger eller andre former for registrering af brugerens køb. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det ikke bliver et krav for at få eksempelvis et betalingskort, såsom et Dankort, netbank, eller andre bredt anvendelige betalingstjenester, at brugeren samtykker til en behandling af betalingsoplysninger, som ikke sker i forbindelse med leveringen af den pågældende tjeneste, eller at brugeren samtykker til, at fx et Dankort tilknyttes en loyalitetskortfunktion. Bestemmelsen tjener således det formål, at brugere, der ikke ønsker at give erhvervsdrivende adgang til at behandle deres betalingsoplysninger, ikke bliver afskåret fra at få adgang til at foretage elektroniske betalinger. Bestemmelsen sikrer, at betalingskonti og bredt anvendelige betalingstjenester vil kunne fås uden ”indbygget” behandling af betalingsoplysninger, hvis ikke denne behandling sker i forbindelse med, at kontoen eller tjenesten stilles til rådighed for brugeren, og uden ”indbygget” loyalitetskortsfunktion. Det er fundet nødvendigt at beskytte brugeren mod denne situation, da det ellers kan blive et standardvilkår for indgåelse af aftale om brug af en betalingstjeneste eller oprette af en betalingskonto, at der må ske en sådan behandling af betalingsoplysninger eller kan tilknyttes en loyalitetsfunktion, eller at der fastsættes priser, som reelt medfører, at der ikke er tale om et frivilligt valg for den enkelt bruger.

En betalingskonto skal forstås i overensstemmelse med definitionen i lovforslagets § 7, nr. 16, som en konto oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

En betalingstjeneste skal forstås i overensstemmelse med definitionen i lovforslagets § 7, nr. 1, som en tjenesteydelse omfattet af bilag 1. Det bemærkes, at stk. 4 alene finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, som udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7. Udbydere af kontooplysningstjenester er således ikke omfattet af bestemmelsen.

Ligeledes er udbydere af tjenester i henhold til § 1, stk. 5, og § 5, nr. 14-17, heller ikke omfattet. Denne form for udbydere omfatter bl.a. betalings tjenester, der har et særligt afgrænset formål. Det kunne eksempelvis være et betalingskort, der alene kan anvendes til indkøb af benzin eller kun kan anvendes i en bestemt forretning. Disse typer af udbydere vil derved kunne betinge priser og vilkår af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, såfremt denne behandling i øvrigt er i overensstemmelse med § 124 a.

Begrebet behandling omfatter enhver operation, som oplysningerne gøres til genstand for. I forbindelse med en betaling kunne der eksempelvis ske to behandlinger; én behandling af betalingsoplysninger, der sikrer gennemførelsen af betalings transaktionen, og én behandling, der gemmer betalingsoplysningerne til senere brug for et medlemsprogram. For så vidt angår betalingstjenesten, vil den første behandling være nødvendig for udbuddet af tjenesten, mens den anden ikke vil. Det følger således af forslaget, at vilkår og priser for betalingstjenesten ikke må afhænge af brugerens samtykke til den anden behandling.

Det kan for eksempel lade sig gøre, at en betaler tilknytter et betalingskort til en app, hvor appen fungerer som et loyalitetskort. Sådanne sammensatte betalingskoncepter kan således godt udbydes, så længe den underliggende betalingstjeneste, eksempelvis et bredt anvendeligt betalingskort, kan erhverves og anvendes uafhængigt af det sammensatte koncept, idet appen i sig selv ikke er en betalingstjeneste eller en betalingskonto.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124, stk. 4, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124, stk. 4, vil omfatte den situation, hvor en udbyder af betalingstjenester eller en udsteder af elektroniske penge betinger priser eller vilkår for indgåelse af en aftale om en betalingskonto eller en betalingstjeneste af, at der kan ske behandling af betalingsoplysninger, til andre formål end gennemførelse eller korrektion af betalings transaktioner fra betalingskontoen eller til andre formål end udbuddet af betalingstjenesten. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som stiller priser eller vilkår i strid med forslagets § 124, stk. 4.

Til § 01

Det foreslås i stk. 2, at en erhvervsdrivende på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2.

Begrebet behandling svarer til definitionen i persondatalovens § 3, nr. 2, og dækker således "enhver operation eller række af operationer med eller uden brug af elektronisk databehandling, som oplysninger gøres til genstand for". Behandling omfatter således videregivelse til enhver anden fysisk eller juridisk person, offentlig myndighed, institution eller ethvert andet organ end den registrerede, den dataansvarlige, databehandleren og de personer under den dataansvarliges eller databehandlerens direkte myndighed, der er beføjet til at behandle oplysninger.

For så vidt angår kravet om samtykke, er det en betingelse efter bestemmelsen, at en erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, indhenter samtykket inden behandlingen. Dette indebæ-

rer, at behandling af betalingsoplysninger kun må ske på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, uagtet at det er nødvendigt at behandle disse oplysninger i forbindelse med gennemførelsen af den tjeneste, som brugeren selv har anmodet om, med mindre det er til gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion.

Samtykkekravet skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 3, nr. 8, i persondataloven. En erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, vil således ikke kunne opnå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af betalingsoplysninger. Et egentligt krav om skriftlighed følger dog ikke af persondataloven. Det følger imidlertid af det foreslåede stk. 2, at der skal være tale om et udtrykkeligt samtykke. Det indebærer, at en erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der eksempelvis ved indgåelse af aftalen om leveringen af tjenesten samtidig gives samtykke til, at den erhvervsdrivende må behandle den pågældende brugers betalingsoplysninger.

Med forslaget til stk. 2 ligger der alene et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af betalingsoplysningerne, og ikke at der skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale.

Der fastsættes således ikke et krav om, at samtykket skal gives særskilt. Det vil dog altid påhvile den erhvervsdrivende at kunne dokumentere samtykket og dets omfang. Som anført oven for skal samtykket være oplyst, hvilket vil sige, at det klart og tydeligt skal fremgå, hvem samtykket gives til, hvem der på baggrund af samtykket kan behandle oplysningerne, og til præcis hvilke formål oplysningerne kan behandles. Samtykket kan således ikke være et bredt samtykke uden en præcis angivelse af til hvilke formål, der gives samtykke. Det indebærer også, at oplysningerne ikke kan behandles til andre formål, end de der fremgår af samtykket.

Samtykkekravet gælder alene i forbindelse med udbuddet af tjenester, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2. Det indebærer, at der ikke er et samtykkekrav i forbindelse med behandling af betalingsoplysninger i forbindelse med gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, jf. stk. 3, nr. 1, eller i forbindelse med anonymisering af betalingsoplysninger, jf. stk. 3, nr. 3. Det er således eksempelvis ikke nødvendigt for en forretning at indhente kundens udtrykkelige samtykke, før der gennemføres en betaling med et betalingskort eller for at udstede en almindelig kvittering. Ligeledes er det ikke nødvendigt for en forretning at indhente samtykke til at anonymisere betalingsoplysninger, der eksempelvis er indhentede i forbindelse med gennemførelsen af betalingstransaktion. I begge tilfælde finder persondatalovens almindelige behandlingsregler anvendelse.

Det bemærkes, at det er en betingelse ved behandling af betalingsoplysninger, at også de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter persondataloven er opfyldt. Behandlingen af oplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det følger ligeledes af persondataloven, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf vil være, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke

kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, tilbagekaldelse af samtykket sker.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 01, stk. 2, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslaget § 01, stk. 2, vil omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, forud for at udbyderen behandler brugerens betalingsoplysninger. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med forslaget § 01, stk. 2.

Det foreslås i stk. 3, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger til visse formål.

Med forslaget til stk. 3 ændres det nugældende forbud mod behandling af betalingsdata i § 85, stk. 3 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, således at bestemmelsen fastsætter tre principper for, til hvilke formål betalingsoplysninger må behandles. Det bemærkes dog, at der, jf. stk. 2, altid kun kan ske behandling af personoplysninger med brugerens udtrykkelige samtykke, med mindre dette er til gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion. Derudover skal de almindelige principper for god databehandlingsskik i persondataloven overholdes, jf. stk. 1.

De oplysninger, der kan registreres om en brugers anvendelse af en betalingstjeneste, kan være meget følsomme, idet virksomheder kan foretage registreringer af brugerens adfærd og udarbejde personprofiler af brugeren. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at sådanne oplysninger ikke behandles til uvedkommende formål eller i integritetskrænkende øjemed. Derfor foreslås det, at fastsætte tre principper for, til hvilke formål betalingsoplysninger kan behandles.

Det følger af forslaget til stk. 3, at behandlingen af betalingsoplysninger er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at levere en given tjeneste. Det indebærer, at hvis en bruger eksempelvis har gjort brug af en budgetfunktion, så må udbyderen af budgetfunktionen ikke selv tilgå dette budget, da dette ikke er nødvendigt for at levere budgettet til brugeren. Det forudsættes således, at princippet om privacy by design er indarbejdet i de tjenester, der udbydes.

Principperne behandles særskilt nedenfor.

Det bemærkes, at forslaget til stk. 3, alene omhandler, til hvilke formål betalingsoplysninger kan behandles. I visse tilfælde kan selve behandlingen være en tilladelsespligtig aktivitet i henhold til dette lovforslag eller anden lovgivning. Eksempelvis følger det af lovforslagets § 60, at virksomheder, der udbyder kontooplysningstjenester, skal have en tilladelse fra Finanstilsynet. En kontooplysningstjeneste er i henhold til lovforslagets § 7, nr. 21, en tjenesteydelse, der giver en bruger konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere, eksempelvis i form af et forbrugsoverblik eller et budget. Ligeledes følger det af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, at en virksomhed, der yder rådgivning om finansielle produkter, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver, og at en virksomhed, der yder rådgivning om eller formidling af boligkreditaftaler, skal have Finanstilsynets tilladelse som boligkreditformidler.

Det bemærkes endvidere, at erhvervsministeren, jf. lovforslagets § 1, stk. 7, under visse forudsætninger har mulighed for helt eller delvist at dispensere fra bestemmelserne i stk. 3. Erhvervsministe-

ren har således eksempelvis mulighed for at dispensere fra kravet om, at betalingsoplysninger ikke må behandles, hvis den ønskede behandling alene omhandler brug af disse oplysninger til private forsknings- og statistikprojekter. Dispensation forudsætter en konkret stillingtagen til det enkelte forskningsprojekt. I vurderingen af en ansøgning om dispensation fra kravet i stk. 3, skal der foretages en afvejning mellem projektets samfundsmæssige relevans og typen af oplysninger, der ønskes anvendt til projektet. Hvis der gives dispensation, gælder persondatalovens generelle regler om private forsknings- og statistikprojekter.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, at erhvervsdrivende må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion.

Udgangspunktet er, at betalingsoplysninger altid kan behandles, når det er nødvendigt til gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, da dette er en forudsætning for at kunne gennemføre en betalingstjeneste. Dette følger også af § 85, stk. 3, litra 1, i den nugældende lov om betalings-tjenester og elektroniske penge. Dette princip videreføres således med dette forslag.

Det bemærkes, at det særlige samtykkekrav i stk. 2 ikke finder anvendelse ved gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion.

Det foreslås i stk. 3, nr. 2, at erhvervsdrivende må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren.

Betalingsoplysninger kan således med forslaget behandles i forbindelse med tjenester, der er direkte henvendt til brugeren. Det vil sige, at det er tjenester, som brugeren selv ønsker, og som brugeren aktivt vælger at anmode om. Eksempler på tjenester, der er direkte rettet mod brugeren selv, kan være udarbejdelse af et budget eller et forbrugsoverblik til brugerens egen anvendelse, advisering til brugeren om dennes eget forbrug eller forbrugsmønstre, påmindelser om betalinger til brugeren selv og opbevaring af brugerens egne kvitteringer. Betalingsoplysninger vil ligeledes kunne anvendes til rådgivning af brugeren, om produkter og tjenester brugeren selv ønsker og aktivt har anmodet om, eller i forbindelse med indberetning af brugerens donationer til velgørenhed til offentlige myndigheder.

Modsat kan en erhvervsdrivende ikke behandle betalingsoplysninger, selvom om brugeren skulle have givet sit samtykke, hvis dette er til brug for tjenester, der ikke er direkte rettet mod brugeren, jf. dog stk. 3, nr. 3. Derudover må en erhvervsdrivende ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den tjeneste, som brugeren udtrykkeligt har anmodet om. Princippet svarer til, hvad der i medfør af artikel 67, stk. 3, litra g, gælder for udbydere af kontooplysningstjenester. Princippet beskytter brugeren mod, at betalingsoplysninger behandles til andre formål end levering af den tjeneste brugeren har anmodet om.

En kontooplysningstjeneste er, jf. lovforslagets § 7, nr. 21, en tjenesteydelse, der giver en bruger konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere. Med forslaget til stk. 3, nr. 2, begrænses muligheden for at udbyde kontooplysningstjenester således ikke, da en udbyder med brugerens samtykke således kan give en bruger information om vedkommendes egne betalingskonti.

Forslaget medfører endvidere, at betalingsoplysninger med brugerens samtykke kan anvendes til individuel markedsføring målrettet brugeren, dog så længe, at betalingsoplysningerne ikke anvendes til fastsættelse af individuelle priser eller vilkår for samme vare eller tjeneste til forskellige brugere, jf. stk. 4.

Det foreslås i stk. 3, nr. 3, at erhvervsdrivende må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med anonymisering af betalingsoplysninger.

Begrebet behandling omfatter enhver operation eller række af operationer med eller uden brug af elektronisk databehandling, som oplysninger gøres til genstand for. Det betyder, at selve anonymiseringen af betalingsoplysninger også er en form for behandling. Med forslaget til stk. 3, nr. 3, kan betalingsoplysninger anonymiseres. Det bemærkes, at det særlige samtykkekrav i stk. 2 ikke finder anvendelse ved anonymisering af betalingsoplysninger.

Med forslaget kan en erhvervsdrivende indsamle betalingsoplysninger med det formål at anonymisere dem. Når betalingsoplysningerne er anonymiseret kan de også anvendes til formål, der ikke er direkte henvendt til brugeren selv. Anonymiseret betyder, at oplysningerne er gjort anonyme på en sådan måde, at brugeren ikke længere kan identificeres. Anonymisering handler derfor om at fjerne muligheden for at identificere enkeltpersoner i et datasæt. Der skal være tale om en uigenkaldelig afidentificering.

Ved udtrykket identificerbar person skal forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for en given persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Er eksempelvis navn, adresse eller personnummer erstattet af en kode eller et løbenummer, der kan føres tilbage til den oprindelige individuelle oplysning, vil der stadigvæk være tale om personhenførbare betalingsoplysninger. Det gælder også, selv om den, der ligger inde med oplysningerne, ikke selv har adgang til den liste eller nøgle, der viser sammenhængen mellem løbenummer og de egentlige identifikationsoplysninger. Det vil sige, at selv hvis det kun for den indviede vil være muligt at forstå, hvem en oplysning vedrører, vil der være tale om en personhenførbare betalingsoplysning, som derved ikke er anonym.

Hvis betalingsoplysninger er uigenkaldelig afidentificeret, kan de derefter også anvendes til formål, der ikke er rettet mod brugeren selv. Det kunne eksempelvis være til brug for generel markedsføring eller til brug for forbrugssammenligning, hvor en bruger vil kunne sammenligne sit eget forbrug med en repræsentativ gruppes forbrug.

Der vil eksempelvis også kunne ske behandling, når det er nødvendigt for udbyderens tilpasning af betalingssystemer, således at disse er sikre, effektive og tidssvarende, hvis der ikke frembringes personhenførbare oplysninger.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 01, stk. 3, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 01, stk. 3, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed behandler betalingsoplysninger til andre formål, end de der er angivet i § 01, stk. 3. Ansvarssubjektet er den virksomhed, der behandler betalingsoplysninger i strid med § 01, stk. 3.